

BOBBELTJE

Een shortplay over dansen met de dood

door

CHRISTIAAN BOSMAN

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Korte St. Annastraat 19 – 2000 ANTWERPEN
Tel: 0 33 66 44 00
E-mail: info@toneelfonds.be
Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BOBBELTJE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **CHRISTIAAN BOSMAN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot 2021/0220/020

ISBN 9789038516134

© 2022 Toneelfonds J. Janssens bvba

www.toneelfonds.be

info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel

www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoeringen, naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van

gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.
Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 3 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(2 dames)

PAULETTE:

CHRISTIANE, haar dochter:

DECOR

Eigenlijk alleen een kastje, een ziekenhuisbed en een stoel. Het ziekenhuisbed wordt (vooral in het begin) gecamoufleerd met kussens en een overtrek, wat het tot een divan, schijnbaar een twee- of driezit, maakt. Het staat dwars op de zaal gericht, dus met de langste zijde naar de zaal. Pas vanaf het vijfde deel is het duidelijk een ziekenhuisbed. Eigenlijk volgt het decor de evolutie van Paulette en Christiane zal hier ook herhaaldelijk naar verwijzen. Wanneer de groep kan werken met video-decor, kan het decor bestaan uit doorschijnende (niet doorzichtige) wanden waar de (geprojecteerde) kleuren steeds donkerder worden.

ACHTERGRONDEN

PAULETTE heeft een bolletje ter grootte van een kikkererwt ontdekt in haar borst. Maar bij het onderzoek veertien dagen later blijkt het al een duivenei groot. Ze is altijd een bazige, potige en sterke vrouw geweest. In het begin van het stuk heeft ze duidelijk nog de touwtjes in handen. Zij beslist, commandeert en geeft de richting aan. Naarmate haar ziekte vordert, gaat ze niet alleen door het rouwproces, ze reflecteert ook op haar leven. Ze heeft al eens kanker overwonnen, heeft in een laboratorium gewerkt om een nieuw product op punt te stellen, al haar collega's van toen zijn al overleden, allemaal aan kanker. De zwangerschap en bevalling van Christiane was ook niet echt een succes te noemen en dat komt vooral in het vierde deeltje, waar beide vrouwen in de woede-fase zijn beland, tot uiting en een reeks verwijten. In het zesde deeltje, bij haar dood, komt de laatste herinnering naar boven: de vader van Christiane. Blijkt dat ze niet meer samen leven, maar wel nog getrouwd zijn. Ze poogt nog een laatste keer haar wil door te drukken. Ze geeft een aantal bevelen aan Christiane, maar in de uiteindelijke berusting en net voor ze sterft, beseft ze dat Christiane haar eigen weg zal moeten gaan.

CHRISTIANE is een alleenstaande vrouw. Ze heeft wel een aantal vrienden en nog meer vriendinnen, die haar voortdurend bellen. Ze staat wel alleen in het leven, maar is lang niet altijd sterk. Ook in de zachtere scènes is er een sluimerende woede tegenover haar moeder aanwezig. Maar niet alleen woede bepaalt haar houding met haar moeder, er is ook een onuitgesproken angst. Ze heeft vooral angst niet te voldoen aan de (*soms onmenselijke*) eisen van haar moeder. Hierdoor komen er botsingen over de moderne middelen die zijzelf goed beheerst, maar haar moeder niet. Moeder begrijpt het ook niet altijd waar het allemaal goed voor is, maar heeft haar dochter op zeker ogenblik wel nodig om reizen te reserveren. Naarmate haar moeder verzwakt, wordt zij sterker. Toch is dit maar schijn: wanneer Paulette overleden is, toont ze zich weer zwak en twijfelend. Toch komt er ook weer woede. Maar haar wanhopige woede-uitbarsting tegen het lijk (*“Jij hebt het recht niet mij alleen te laten!”*), wordt ogenblikkelijk gevolgd door de zucht van vertwijfeling en onzekerheid: “maar je hebt het net gedaan!”

‘Bobbeltje’ is een shortplay, geen eenakter. Er is geen eenheid van tijd, het zijn afzonderlijke, snelle korte taferelen die samen een kort toneelstuk vormen. In ons geval betreft het zeven korte scènes.

1 Intro: de afspraak

(Kort herhalen: in dit deeltje komt dochter Christiane moeder ophalen om naar de dokter te gaan. We vernemen wat het probleem is en leren de twee personages vluchtig, maar toch al ernstig genoeg, kennen.)

(Wanneer het doek opengaat/lichten aan gaan op de scène, zien we een divanachtig zitmeubel met ernaast een kastje en een stoel. Op het zitmeubel staat een koffer. Een oudere dame loopt te ijsberen en kijkt regelmatig op haar heel klassiek juweelachtig uurwerk. Ze gaat naar het kastje, schikt het doekje en zet een doosje dat er op staat, even anders, lijnt de (klassieke) telefoon erop uit. Kijkt op haar uurwerk.)

PAULETTE: *(meer voor zichzelf, maar toch direct de toon zettend: ze is bezig)* Ik had nog duidelijk gezegd om half negen.

(Ze gaat naar het kastje, schikt het doekje nog een keer iets anders en zet het doosje terug zoals het eerst stond. Kijkt opnieuw op haar uurwerk.)

(Half berustend) Typisch voor ons Christiane. Daar kun je nu eens nooit een afspraak mee maken. *(duidelijk ontstemd)* Maar mopperen? Neen, dat mag ik niet, dan staat ze onmiddellijk op haar...

(Neemt twijfelend de hoorn van de telefoon van het toestel, alsof ze aarzelt om te bellen. Dan gaat de bel.)

(ze legt de hoorn weer neer) Eindelijk! *(even twijfelend)* Hopelijk is het niet die idiote buurman die komt vragen of ik zijn weggelopen hondje niet gezien heb. Wanneer voeren ze die man nu eindelijk af naar het bejaardeninstituut? Dat beest is al een maand dood!

(Ze gaat af en we horen een deur opendoen.)

(nog achter de scène) Ha, Christiane. Blij dat je er bent. *(beetje flemend en vals)* Nu was ik toch vergeten om hoe laat ik gezegd had dat ik je verwachtte. Ik dacht eerst half negen, maar dan twijfelde ik of ik gezegd had negen uur...

(Ze komt opnieuw op. Achter haar loopt een jonge vrouw met een opzichtige handtas in de ene hand en een blinky-blinky gsm in de andere. Het verschil in kledij tussen beide vrouwen is opvallend. Paulette draagt een heel klassiek ensemble, heel netjes en uitgeborsteld. Christiane flaneert in een flodderige, bijna K3-outfit.)

CHRISTIANE: *(gooit nonchalant haar handtas in de zetel)* Ja ma, eerlijk

gezegd ik wist het ook niet echt meer.

PAULETTE: *(onopvallend langs haar neus weg)* Dat dacht ik al. Enfin...

CHRISTIANE: Echt, ik had het ergens genoteerd, maar waar?

PAULETTE: Bij mij is dat het boekje naast de telefoon.

CHRISTIANE: Ja, maar met een gsm heb je dat niet meer, dat boekje. Dat gebruikt niemand meer. Het moet ergens in die gsm staan.

PAULETTE: Toch...

CHRISTIANE: Maar hij is nieuw. Ik ken nog niet al die snufjes!

PAULETTE: Weer een andere? Was dat veertien dagen geleden al geen nieuwe?

CHRISTIANE: Ja, dat heb je goed onthouden!

PAULETTE: We gaan wel naar het ziekenhuis, maar niet omdat ik Alzheimer heb. Enfin, ik onthoud nog het verschil tussen half negen en negen.

CHRISTIANE: *(half lachend, als heeft ze de steek onder water niet beet)* Ja, ik ook! Maar nu twijfelde ik toch even. En dus dacht ik: je gaat tussen beide, niet half negen, niet negen, maar kwart voor.

PAULETTE: De gulden middenweg! Net als je vader vroeger.

CHRISTIANE: *(alsof ze het niet gehoord heeft)* En dat had dan nog voordelen. Het viel daardoor nog best mee in het verkeer.

(Op dat ogenblik gaat de telefoon van Christiane over. Ze flapt de hoes open en staat verwonderd te kijken naar het scherm. Ondertussen blijft de telefoon maar overgaan met een belachelijk deuntje. (bv. "money money" van ABBA))

PAULETTE: Zou je nu niet opnemen? Ik word horendol van dat muziekje. Wat is er fout met een gewone ringtone?

CHRISTIANE: Ach, we zijn nog jong! En je moet mee zijn met je tijd.

PAULETTE: Mee zijn met je tijd! Je doet maar. De vraag blijft bij mij toch: waarom heb jij altijd van die opzichtige, grandioos belachelijke melodietjes waar heel de wereld van naar jou moet kijken. En dan duurt het echt nog zo lang...

CHRISTIANE: Ik moet toch zien wie er belt!

PAULETTE: Dat herkende je toch door het melodietje!

CHRISTIANE: Ach, wat...

PAULETTE: Tenminste: dat heb je me veertien dagen geleden nog verteld. Je was toen zo fier dat elk van je... -hoe noem je dat ook weer?- contacten, ja, contacten een eigen melodietje heeft.

CHRISTIANE: En dan?

PAULETTE: Dus je weet best wie er belt.

CHRISTIANE: Ach, wat weet jij daar van? Als je onmiddellijk opneemt, denkt iedereen dat je niets anders te doen hebt en voortdurend naar je gsm zit te staren in de hoop dat iemand je belt.

PAULETTE: Die indruk heb ik soms inderdaad ook, ik bedoel dat je de hele dag zit te kijken naar dat schermpje...

CHRISTIANE: Alsof ik niets ander te doen heb. *(neemt nu echt op)*

PAULETTE: Soms denk ik dat het ook echt zo is. Toch als ik je bel! *(beetje spottend)* Welk melodietje heb je voor mij?

CHRISTIANE: *(gevat)* The Queen of Chinatown, van Amanda Lear!

PAULETTE: Ken ik. Bedankt voor het compliment. Hoewel: Amanda Lear ziet er tenminste nog heel goed en zelfs mooi uit voor haar leeftijd!

CHRISTIANE: Hallo, Ingrid, wat voor nieuws?... *(pauze)* Maar natuurlijk, Ingrid. Ik heb dat ook al gezegd tegen Mary... *(pauze)* Natuurlijk. Dat kijk ik voor je na zodra ik op kantoor ben.

PAULETTE: Klant?

CHRISTIANE: Ja! Neen! Ingrid is een patiënt. Mary is een klant, ze verhuurt verscheidene flats aan een aantal patiënten van ons.

PAULETTE: Patiënten? Klant? Ik raak maar niet wijs uit je job.

CHRISTIANE: Ja, ik moet het je al eens uitgelegd hebben. Er zijn twee soorten mensen waarmee ik moet werken.

PAULETTE: Ja, dat zal wel... Het had ook anders gekund!

CHRISTIANE: *(duidelijk zowel boos als gegeneerd)* Ingrid is een patiënt, maar Mary een klant.

PAULETTE: *(beetje smalend, het moet duidelijk zijn dat ze niet opgezet is met de job van haar dochter)* Ha ja, want er zit verschil op: patiënt of klant.

CHRISTIANE: *(geërgerd)* Ja! En Mary is een klant. *(weer iets meer voor zichzelf)* En nog een lastige ook.

PAULETTE: Lastige klanten? Ja, je hebt dat zo in die sector...

CHRISTIANE: Ze moet altijd gelijk hebben, betwist elke bestelling van materiaal voor verbouwingen, elke factuur, elke datum, elke vorige afspraak, elke laattijdige betaling van de huurgelden, kortom alles. Als je het niet op papier hebt bij haar, ben je gezien.

PAULETTE: Ik zou met die Mary waarschijnlijk overeen komen, als ik dat hoor. Ik heb volgens jou ook altijd gelijk: over wat, hoe en wanneer. *(ironisch en licht geamuseerd, al doet ze verongelijkt)* De afspraak,

tussen haakjes, was om half negen. En geloof dat nu maar, al staat ze niet op papier!

CHRISTIANE: Ik ken je, ma. Ik durf er om wedden dat jijzelf bij die dokter pas om elf uur een afspraak hebt.

(Op dat ogenblik gaat de gsm opnieuw over, met een of ander Turks melodietje.)

PAULETTE: Om kwart voor elf.

CHRISTIANE: *(neemt nu onmiddellijk op)* Hallo, Ayse! Ik had je gisteravond nog willen bellen, maar het was al zo laat en ik dacht, ik ga nu de baby niet wakker bellen... *(pauze)* Dat is fijn, maar ik weet niet of ik het haal om dat uur... *(pauze)* Ja, dat zouden de kindjes fijn vinden... *(pauze)* Zullen we dan inderdaad zo afspreken dat ik bij je langs kom? Ik breng dan wel de snoepjes en de taart mee. *(pauze)* Dat dacht ik al... *(pauze)* Tot laat deze middag dan... *(pauze)* Ja, echt een uur op plakken kan ik niet, maar ik beloof je voor half vijf... *(pauze)* Ja, ik zet het in mijn agenda. *(Ze duwt af en gaat verder met haar gsm.)*

PAULETTE: Wel? *(maakt aanstalten om te vertrekken, maar bazing naar Christiane toe)* Kunnen we dan?

CHRISTIANE: Nog even, ma. Ik zet de afspraak even in mijn agenda.

PAULETTE: Waarom zet je nooit je afspraken met mij in je agenda? En wie is die Ayse nu weer?

CHRISTIANE: Ho, dat is de nieuwe buurvrouw van Patricia. Haar oudste kleintje verjaart vandaag en ik heb beloofd...

PAULETTE: *(een beetje verveeld)* Jaja, ik heb gehoord wat jij beloofd hebt. *(maakt aanstalten om te vertrekken)* Zullen we dan maar?

CHRISTIANE: *(even heel verwonderd en met de gsm nog in de hand)* Ja, natuurlijk. Maar kan je nog even uitleggen waar het nu eigenlijk over gaat?

PAULETTE: *(met een oogbeweging van "typisch Christiane")* Dat heb ik je wel al twee of drie keer uitgelegd, Christiane. Ik ben vorige week gevallen in de badkamer.

CHRISTIANE: Waarom heb je toen niet onmiddellijk gebeld, dan was ik direct gekomen...

PAULETTE: Ja, jij komt altijd direct als ik je bel...

CHRISTIANE: Begin niet opnieuw...

PAULETTE: Dacht je dat ik na die val, dan nu pas bij de dokter zou gaan?

CHRISTIANE: Met jouw keihard en koppig karakter, zie ik dat wel gebeuren, ja...

PAULETTE: Dank je. Nee, het deed enorm pijn. Hier zo. (*wijst naar haar rechter borst*)

CHRISTIANE: Ik heb je altijd gezegd dat de vloer in de badkamer veel te glad is. Waar ben je tegen gevallen?

PAULETTE: De deurklink. (*licht verwijtend*) Dat vertelde ik je zondag aan de telefoon.

CHRISTIANE: Oeps, sorry, vergeten.

PAULETTE: Maar toen de pijn de volgende dag nog niet verminderd was, ben ik gaan tasten en ik voelde een bolletje. Een klein hard bobbeltje. Mijn borst gloeide zelfs wat.

CHRISTIANE: (*ondeugend*) Ja, dat zal wel vreemd geweest zijn na al die lange jaren van... (*merkt de boze blik van haar moeder*) Sorry.

PAULETTE: Als je me niet gelooft, voel dan zelf maar eens (*ze neemt de hand van Christiane en duwt die tegen haar rechter borst*). Voel je het?

CHRISTIANE: (*gegeneerd*) Ja, ik voel wel iets. En nu?

PAULETTE: Ik vroeg Pierre er even naar te kijken.

CHRISTIANE: Pierre?

PAULETTE: Zeg nu niet dat je Pierre niet kent!

CHRISTIANE: Zegt me niets. Ik hou me ook niet zo bezig met wat je privé doet, ma...

PAULETTE: Zottin! Hij heeft nog je voet uit het gips gehaald en je die tetanusinspuiting gegeven toen je uit de notelaar gevallen bent.

CHRISTIANE: Dokter De Donder?

PAULETTE: Ha! Je beseft het eindelijk...

CHRISTIANE: Sinds wanneer spreek je die aan met zijn voornaam?

PAULETTE: Altijd al.

CHRISTIANE: Nooit gehoord.

PAULETTE: Ja, tegenover vreemden en jongere mensen heb ik het natuurlijk over Dokter De Donder, uit respect.

CHRISTIANE: Dat is wat je me ook geleerd hebt, vroeger...

PAULETTE: Maar onder elkaar heb ik altijd Pierre gezegd, ook toen je vader nog leefde. Maar we dwalen af. Hij vond dat sommige klieren in mijn oksel wat hard en gespannen aanvoelden.

CHRISTIANE: Wil je zeggen dat hij aan je borsten gezeten heeft?

PAULETTE: (*kort en boos*) Neen. Hij heeft niet aan mijn borsten gezeten. (*verbeterend*) Hij heeft gewoon gedaan wat je van een dokter

verwacht.

CHRISTIANE: Het klinkt toch raar.

PAULETTE: Ach wat! Hij kon een spoedafpraak bij Dokter Herremans in het ziekenhuis regelen. En daar gaan we nu naartoe!

CHRISTIANE: Spoed, spoed! Waarom al die paniek?

PAULETTE: Geen paniek. Maar met knobbeltjes, borsten en klieren kan je niet voorzichtig en snel genoeg zijn.

CHRISTIANE: Je overdrijft weer eens.

PAULETTE: *(verongelijkt)* Jij, met je opleiding lerares algemene vakken, zou dat toch moeten weten en... *(betuttelend)* zelfs moeten doorgeven naar leerlingen, *(duidelijk misnoegd)* tenminste als je les gaf en niet zo'n...

CHRISTIANE: Wel de opleiding, maar ik heb een totaal andere job, ma.

PAULETTE: *(duidelijk misnoegd over de job van haar dochter)* Ja, vervelende sociaal gehandicapte klanten, of hoe noem jij dat?

CHRISTIANE: Patiënten, ma...

PAULETTE: Patiënten, dat was het. Nu ja, om je vervelende sociaal gehandicapte patiënten verder te helpen om uiteindelijk toch nog de dieperik in te raken.

(Ze gaat naar het bed en neemt het valies op.)

CHRISTIANE: *(verwonderd en ook een beetje verschrikt en paniekerig)* Moet je blijven?

PAULETTE: Dat weet ik niet. Maar als ze een punctie nemen of een biopsie weet je maar nooit.

(Op dat ogenblik is plots het geratel van een typemachine te horen en Christiane grijpt opnieuw naar haar gsm.)

CHRISTIANE: Hallo André, wat nieuws?... *(pauze)* Ja, mevrouw Anderson moet maar een dagje wachten... *(pauze)* Nee, we hadden helemaal geen afspraak... *(pauze)*

PAULETTE: Kunnen we nu?

CHRISTIANE: Dat gaat niet, André.

PAULETTE: Christiane?!

CHRISTIANE: *(pauze)* Nee André, ik moet nu met mijn moeder naar het ziekenhuis, ik heb vandaag helemaal geen tijd voor mevrouw Anderson, laat ze donderdag terugkomen... *(pauze)* Neen, geen uur opgeven, tijdens de vrije consultaties... *(pauze)* Natuurlijk kun je haar dat niet zo uitleggen, maar het is nu eenmaal zo! Ik moet nu met mijn moeder naar het ziekenhuis... *(pauze)* Goed, dank je, André. *(Drukt*

af en kijkt naar haar moeder.) Ja! Wat sta je nu boos te kijken?

PAULETTE: Nu moet jij eens goed naar mij luisteren, Christiane. Jij “moet” helemaal niet met mij naar het ziekenhuis. Als het nodig is, neem ik wel een taxi. Maar bij zo’n belangrijk onderzoek, onder verdoving, heb ik liever mijn dochter bij mij dan een taxichauffeur. Maar: “moeten”? Neen, dat niet! Als je niet met je moeder naar het ziekenhuis wilt, dan moet je dat vooral niet doen.

CHRISTIANE: Maar ma, zo bedoelde ik dat toch niet!

PAULETTE: *(Als was het vanzelfsprekend dat zij gelijk heeft)* Zullen we dan maar? *(pauze)* Of bel ik toch maar een taxi?

CHRISTIANE: *(kort en zakelijk, verongelijkt)* Ik voer je en breng je terug.

(Black-out)

2 Fase 1: Terug van de dokter

(Kort herhalen: Paulette zit in de ontkenningfase. Dit is een bewuste of onbewuste weigering om de realiteit onder ogen te zien. Christiane accepteert de realiteit. Ze geeft het mogelijke verlies en de ziekte van haar moeder een plaats en gaat verder met haar leven. Zelfde decor.)

(We horen het deurslot knarsen en de deur opengaan. Er is wat gerommel en gemompel achter de scène. Christiane komt als eerste op, gevolgd door haar moeder. Paulette is duidelijk boos en stapt haar voorbij in een behoorlijk tempo, ze stopt pas, bruusk, in het midden de scène.)

CHRISTIANE: De dokter was toch duidelijk, ma.

PAULETTE: *(boos en kortaf)* Hij kan zich vergissen.

CHRISTIANE: Ja, had hij nu alleen maar van ver naar je gekeken, wat vragen gesteld en naar je tong gekeken, bloeddruk genomen en aan je borsten getast, dan zou ik dat nog aannemen. Ik zou dan de eerste zijn om te zeggen: ja, hij kan zich vergist hebben... *(pauze)* Maar nu...

PAULETTE: Waarom kan hij zich nu niet vergist hebben?

CHRISTIANE: Omdat de resultaten nu niet van hem komen...

(pauze, Paulette haalt de schouder op, ze is het er duidelijk niet met eens)

Trouwens hij is een zeer voorzicht man, hij heeft een tegenexpertise aangevraagd... *(pauze)* Dat twee verschillende laboratoria zich

zouden vergissen, lijkt me uitgesloten.

PAULETTE: *(snel en in de aanval)* Waarom zou dat niet kunnen?

CHRISTIANE: Omdat elk labo misschien wel zijn eigen werkmethode heeft, ma, maar dan nog met hetzelfde biologisch materiaal werkt: de biopsie.

PAULETTE: *(smalend)* Biopsie! *(nog smalender)* Biopsie!!

CHRISTIANE: *(ook kort en licht geraakt)* Ja, biopsie! Je liep er vorige keer nog zo hoog me op! *(rustiger, ze keert weer naar haar eigen redenering)* Trouwens, de resultaten van de mammografie liegen er ook niet om. *(betuttelend, in de lijn van haar opleiding als leraar, nog net niet met het vermanende vingertje omhoog)* Het was daar al te zien.

PAULETTE: *(smalend)* Daar snap ik ook niets van. *(in volle verdedigende modus)* Ik ben nochtans op mijn tweejaarlijkse controle geweest begin dit jaar. *(niet gelovend)* Dat is toch eigenaardig: tien maand geleden was er niets te zien, zegden ze.

CHRISTIANE: En nu was het heel duidelijk dat er...

PAULETTE: *(terug in de aanval)* Voor mij zijn dat gewoon zwarte, witte en verschillende soorten grijze vlekken door elkaar. Daar kan ik echt geen kanker uit maken!

CHRISTIANE: *(kort)* Je hebt er ook geen verstand van.

PAULETTE: *(smalend)* Jij waarschijnlijk wel!

CHRISTIANE: *(verduidelijkend en in een poging te overtuigen)* Was je dokter geweest, dan zag je het waarschijnlijk zelf wel.

PAULETTE: *(smalend)* Ja, en daar maken al die doctoren serieus misbruik van.

CHRISTIANE: Wat voor onzin is dat nu?

PAULETTE: *(half voor zichzelf, eigenlijk niet echt een antwoord voor Christiane, al hoort die het ook wel)* Mij kunnen ze wijsmaken wat ze willen.

CHRISTIANE: *(op haar beurt smalend)* Waarom zouden ze dat doen?

PAULETTE: *(opnieuw boos en overtuigd van haar gelijk)* Maar mijn lichaam liegt me niets voor! Ik voel perfect wat er scheelt en niet scheelt.

CHRISTIANE: *(smalend)* Dat heeft je lichaam ook gedaan.

PAULETTE: Wat?

CHRISTIANE: Je iets wijsgemaakt! *(pauze, dan iets luider en met meer nadruk)* Je iets voorgelogen! *(pauze, weer rustiger en vertellend)* Het

heeft je nooit getoond of laten voelen dat er een knobbeltje was.

PAULETTE: Omdat dat er ook niet...

CHRISTIANE: Omdat het er niet was?!

PAULETTE: Ja! Omdat het er (*nadrukkelijk*) “niet” is!

CHRISTIANE: (*haast langs haar neus weg, maar toch luid genoeg en verwijtend genoeg naar haar moeder toe*) Het is straks een duivenei groot! (*opnieuw duidelijk naar haar moeder toe, bijna als een verwijt*) Dat is er niet plots, ma...

PAULETTE: Misschien is het er ook niet.

CHRISTIANE: Ha, je krabbelt wat terug, van “het is er niet” naar “misschien is het er niet”...

PAULETTE: Niets terugkrabbelen, het is er gewoon niet...

CHRISTIANE: Neen. De machine was defect. En de biopsie dan?!

PAULETTE: Er is een vergissing, een verwisseling geweest in het labo?

CHRISTIANE: (*pauze, kijkt meewarig naar haar moeder*) Een stomme fout die dan toevallig ook nog eens in twee verschillende laboratoria gemaakt is...

PAULETTE: (*stilletjes, maar twijfelend*) Dat kan toch? (*nog stiller*) Je hoort dat nog wel eens... Medische blunders...

CHRISTIANE: Goed! Medische blunders bestaan, dat geef ik toe!

PAULETTE: Zie je wel, je moet het zelf toegeven. En dan moet ik zo maar aannemen dat...

CHRISTIANE: Ik neem aan, moeder, dat het echt verschietachtig overkomt en bijna ongelooflijk klinkt dat jij borstkanker hebt.

PAULETTE: (*kort en gebeten*) Dat heb ik niet!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze